

градъ и пожела да вложи спестенитѣ си парици въ малко горско стопанство — дѣскорѣзница. Но не му провървѣ. И той пакъ трѣгна да скита, но вече изъ България, за да държи сказки за приказнитѣ чужди страни. Увлѣкателенъ разказвачъ, той завършваше винаги своитѣ сказки съ следното славословие:

— „Чухте моитѣ впечатления отъ приказната Абисиния. Но азъ познавамъ и друга една, още по-живописна, още по-красива страна, която и азъ и вие, драги слушатели, много малко познаваме. Тази страна се нарича. . . България.“

И съ новото си скитничество Иванъ Юруковъ Абисинецътъ завърши житейския си пжтъ.

Продължаваме надолу.

Растителната покривка все повече се разнообразява. Край бука, галеното чедо на Сръдна гора, се нареждатъ неговитѣ съпжтници — габърътъ съ яснозеленитѣ си гирлянди, кленътъ съ скулптурната си кора, ясенътъ съ переститѣ си листа, благоуханната липа, дрѣнътъ, джбътъ, леската. Когато пжтувате пеша презъ ранна юнска утринa, вие дишате въздухъ силно облѣханъ отъ приятната миризма на липата, бѣза и разни планински билки. А пжкъ огромнитѣ листа на чобанката придаватъ на долината тропически обликъ.

На петия километъръ отъ Колониитѣ, отъ дѣсната страна на пжтя, се изпрѣчва едно старинно и порутено вече здание — Кулата. Това е граниченъ стожеръ между нѣкогашната източна Румелия и Княжество България. Сега пжкъ сочи северния край на Панагюрска околия и началото на Пирдопска, по-рано Златишка. Добре би било тази кула да се постегне и запази като исторически паметникъ на миналото.

Подобна кула — турска стражарница е имало и на самия вододѣлъ при Колониитѣ (1050 м.), обаче тя е била опожарена отъ възстаницитѣ презъ 1876 г., и десетилѣтия следъ това стърчеха само каменнитѣ ѝ основи.